

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 stycznia 2015 r.,
sprawy S. K.
skazanego z art. 200 § 1 i inne k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 13 lutego 2014 r., sygn. akt IV Ka (...)
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.
z dnia 9 października 2013 r., sygn. akt III K (...),

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego S. K. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w B., wyrokiem z dnia 13 lutego 2014 r., w sprawie IV Ka (...), utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 9 października 2013 r., wydany w sprawie III K (...), którym S. K. skazany został za czyn zakwalifikowany z art. 200 § 1 k.k., art. 200 § 2 k.k. i art. 199 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., na podstawie art. 200 § 1 k.k., na karę trzech lat pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego, kasację na korzyść skazanego S. K. wniósł jego obrońca i, zrzucając „rażące naruszenie przepisów postępowania karnego: - art. 4 k.p.k. i 7 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i art. 193 § 1 k.p.k. poprzez błędne zaakceptowanie w ramach kontroli instancyjnej przez Sąd II instancji, że nie

doszło do naruszenia tychże przepisów wskutek tego, że Sąd I instancji odstąpił od badania okoliczności przemawiających na korzyść S.K. i nie wyczerpał wszystkich możliwości dowodowych w skutek nie dopuszczenia i nie przeprowadzenia z urzędu przez Sąd I instancji dowodu z opinii biegłych lekarzy z dziedziny psychiatrii, seksuologii oraz psychologa na okoliczność ustalenia w przedmiocie rzeczywistej motywacji S.K. (w tym, czy towarzyszył mu cel zaspokojenia seksualnego czy też nie), czy jego działanie jest efektem zaburzeń seksualnych, w tym sytuacji gdy cel działania sprawcy należy do znamion czynu przypisanego skazanemu a opisanemu w art. 200 § 2 kk; - art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. poprzez oparcie rozstrzygnięcia wobec oskarżonego S.K. wyłącznie na podstawie dowodów przemawiających na jego niekorzyść z pominięciem faktów, dowodów i okoliczności, których rozważenie poddaje w wątpliwość logikę i prawidłowość ustaleń Sądu co do popełnienia przez niego przypisanych mu czynów, nie biorąc pod uwagę istniejących w zeznaniach pokrzywdzonej sprzeczności, dając im bezpodstawnie wiarę w części, w jakiej obciąża oskarżonego, jak również nie uwzględniając dowodów wskazujących na brak faktycznego stosunku zależności pomiędzy pokrzywdzoną a oskarżonym”, wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w B., w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego jest, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., oczywiście bezzasadna i jako taka została oddalona, natomiast skazany S.K. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. został zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, wobec jego sytuacji majątkowej i braku możliwości uzyskiwania dochodów w okresie odbywania kary pozbawienia wolności.

Odnosząc się do zarzutów kasacji obrońcy skazanego S.K., przede wszystkim należy stwierdzić, że, w swej istocie, stanowią one powtórzenie zarzutów apelacji, z oceną autora kasacji, że do tych zarzutów Sąd odwoławczy nie odniósł się wystarczająco i przekonująco, co stanowi, zdaniem obrońcy, naruszenie art.

433 § 2 k.p.k., ale już nie art. 457 § 3 k.p.k., który nie został wskazany w kasacji jako naruszony przez Sąd Okręgowy.

Zarzut naruszenia przepisu art. 433 § 2 k.p.k. jest oczywiście bezzasadny, gdyż rzetelna lektura uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego, w kontekście uzasadnienia Sądu pierwszej instancji, świadczy, że Sąd Okręgowy odniósł się do wszystkich zarzutów apelacji obrońcy i uczynił to w sposób pełny, jasny i przekonujący. Odnosząc się do pierwszego zarzutu apelacji Sąd odwoławczy przedstawił (s. 7 uzasadnienia SO) szczegółową argumentację przemawiającą za brakiem konieczności dopuszczenia dowodu z opinii biegłych z zakresu psychiatrii, psychologii a także seksuologii dla ustalenia motywacji czynów popełnionych przez oskarżonego i zaburzeń psychicznych w zakresie preferencji seksualnej oraz wykazał w sposób przekonujący (s. 5 i 6 uzasadnienia SO), że ocena dowodów dokonana przez Sąd pierwszej instancji jest w pełni trafna jako dokonana według reguł określonych w art. 7 k.p.k., co prowadziło także do ustalenia istnienia między oskarżonym a pokrzywdzonym stosunku zależności o jakim mowa w art. 199 § 2 k.k. Ogólniej rzecz ujmując, stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy w obszernym i merytorycznie wartościowym uzasadnieniu swego orzeczenia, odnosząc się do zarzutów apelacji, nie ograniczył się do podzielenia stanowiska Sądu Rejonowego, lecz przedstawił w pełnym zakresie argumentację przemawiającą za dokonanymi przez Sąd pierwszej instancji ustaleniami dotyczącymi zachowania oskarżonego, oceną przeprowadzonych dowodów, a zwłaszcza zeznań pokrzywdzonej i opinii biegłych, oraz przyjętą kwalifikacją prawną.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.